

## Псевдо-посланіє Маркіяна Шашкевича.

Написав *Жирило Студинський*.

У львівському сатиричному органі Осипа Мончаловського п. н. „Страхопудъ“ за рік 1887 в ч. 4 появился друком вірш:

Не-Овидовы Heroides.

Посланіє Маркіяна къ своимъ просвѣтнымъ  
интерпретамъ.

Автор під віршом не підписався, хоча немає сумніву, що був ним Яків Головацький, ровесник Маркіяна Шашкевича, співвидавець „Русалки Дністрової“ (1837), впорядчик „Галицких Приповідок“ Григ. Ількевича (1841), чоловік, що по смерті Шашкевича продовжував його національну роботу, видаючи із своїм братом Іваном у Відні дві часті „Вѣнка“ (1846 і 1847), виголошуючи на соборі вчених (1848 р.) свою „Росправу о язиці южноруськім і єго нарічіях“, а з поч. 1849 р. „Три вступительніи преподаванія о руской словесности“, навіяні глибокою пошаною для рідної мови, пісні, культури і для зв'язків з письменством на Україні.

Одначе немовби якась зловіща доля йшла слідом за видавцями „Русалки Дністрової“.

Найкращого з-поміж них знавця мови, Маркіяна Руслана Шашкевича (ур. 6. XI. 1811 р., ум. 7. VI. 1843 р.), ентузіаста для єднання з Україною, що немовби нарочно для цієї цілі добирав поетичні та прозові теми про бандуристів, запорожців, про Богдана Хмельницького, що велів своїй пісні линути понад Дніпро і Чорне море, що вслід за Яном Коляром вітав думками між Слов'янщиною, зломали гіркі й важкі незгоди на 32 році життя.

Другий співробітник „Русалки Дністрової“, Іван Далибор Вагилевич (ур. 2. IX. 1811, ум. 10. X. 1866 р.) у хвилині, коли галицька земля будилась із сну у пам'ятний 1848 рік, а для її повного відродження треба було здорових рук і розумних мозків—опинився у польському таборі, де й змарнувався недоцінений поляками, а забутий серед своїх.

А третій із них, безсумніву, талановитий і освічений, Яків Ярослав Головацький (17. X. 1814, ум. 3 (15) V. 1888 р. у Вільні) вже від р. 1850 почав склонюватись у сторону Росії, творив нову літературну мову, напестрену церковщиною і російщиною (що її